

IOAN ES. POP

először is kiteljesedik a magány

s azt hiszed majd, hogy oda az Isten se száll alá, nemhogy az ember. nem megy ám könnyen: érzékeidet hozzá kell idomítanod

a feneketlenséghez, amelyben a szem már nem látja, amit valaha látott, a fül nem hallja, amit hallott, a tapintás sem, amit megérintett, az orr sem, amibe beleszagolt, s a nyelv sem, amit ízlelt valaha is.

azt hiszed majd, hogy minden és mindenki elhagyott. és ez így is lesz. onnan, az ér-
zékek alól, ahol leledzel, ha mégis tovább haladsz, új ingerek érnek majd, de ezek-
hez nem társulnak ám szervek, ahogyan Isten is fölösleges lesz az emberek számá-
ra. de ehhez kongó magány kellek, amelyben emberi értéket nem becsülhetsz. s
nem a megvetés teszi majd ezt, nem. egyszerűen tovaszáll belőled minden érték, s
nincs többé remény sem, amely félrevezetne.

stop. ezt most abba kell hagynom, este tíz óra van, s valaki kopogott az ajtón. nem
tudom, ki lehet, ide már két éve nem kopogtatott be senki. ja, arra voltak kíváncsiak,
hogy ismertem-e a harmadik emeleti lakót, aki ezelőtt egy órával felkötötte magát.
nem ismertem, persze, hogy nem. hogy a fenébe ismertem volna?

farkas vagyok, s feltűntem a városszélen

merengve. emberbőrbe bújtam,
mint egy szétszaggatott ingbe, amelynek hasítékain
kivillantom fogaimat, s rávicsorgok más
emberekben lakozó farkasokra.

csakhogy mindketten – ember és farkas –
magunk alatt vagyunk. álmos hónapok
haláltusájukat vívják a meggyötört égen.

* Ioan Es. Pop 1958-ban született a Máramaros megyei Kóváralján. Kortársainál valamivel később, 1994-ben debütált a *Iedului fără ieşire* (Jódból nincs kiút) című kötettel, amelyért rögtön megkapta a Romániai Írók Szövetségének és a Moldvai Írószövetségnek a debütdíját. Lapunkban közölt versei az *Arta fricii* (A félelem művészete) című kötetében jelentek meg.

nem jó emberben lenni. az utolsó istenek is
elfáradtak az egekben; hátrabuktak.
most ők is bujkálnak. úgy szomjazzák a nemlétet,
ahogy azt farkas-isteneknél soha nem tapasztaltam.

kiprélhető még valami az érzékekből?

bár ki vannak már facsarva mind, bár mondhatni, hogy mindaz, ami még belőlük ki-
sajtolható, nem egyéb mint a félelem sűrű kocsonyája, megeshet, hogy száraz veze-
tékeikből még egyszer, de csak egyetlenegyszer,
feltör egy hóhullám, amely magával ragad.

te még hiszed, hogy csak ezután
látod meg a láthatatlant. de hogyan is láthatnád
egy érzékszervvel, amelynek kapui akkoron bezárultak már?

nem titok, terhes művészet a félelem,
főként miután az összes többi
kifulladt, és csendben jobblétre szenderült.

Fordította: E. FERENCZ JUDIT